

vse se zanj že navdušuje . . .	Bog jih živi pevce prave,
Peša vera, peša pravnost . . .	Bog jih živi ideale,
Žalostni so vam ti časi,	jasne, svetle ideale!»
časi struje te »moderne«,	Zazveneli so kozarci,
teh »modernih« pevcev časi! . . .	trčili so štirje pivci,
Toda kaj bi se jezili,	dvignili kozarce polne,
~~dajte, pijte no, gospoda!~~	~~srkali v se ideale.~~
Trčimo na zdravje, dragi!	jasne, svetle ideale . . .

Ivan Šorli.

Noč.

Noč prihaja v mojo tiho sobo;
 luč umira pred menoj na mizi,
 v zadnjih iskrah že trepeče
 plamen —
 noč prihaja v moje trudno srce.

In na stenah vstajajo počasi
 temne sence z bledimi obrazi,
 vame gledajo oči globoke,
 bližajo se mrtve mi roké . . .

Izsušena že so moja lica,
 in izpraznjena je moja duša . . .
 vse raztrosil sem bogastvo svoje,
 vse do dna izpraznil svojo dušo —

Ivan Cankar.

Resignacija.

Na mojo pot ne trosi rož duhtečih —
 temna in strašna pred menoj leži;
 cvetovi jasni vsi bi oveneli,
 v režeče maske bi okameneli
 smehljaji tvoji sredi te noči.

Oj Anica, vse moje lepe sanje
 razpadle so že davno v prst in prah;
 vse, kar sem ti govoril, vse zlagano —
 pod haljo z biseri in zlatom tkano
 sem skrival svoje duše blazni strah.

Pred mano hodi smrt s korakom tihim,
 polaga mi na pot svoj temni prt —
 in luč umira, moje cvetje vene . . .
 Oj ne žaluj — odvrni se od mene,
 ti ljubica — pred mano hodi smrt! . . .

Ivan Cankar.